

Отношенията учител-ученик-родител

МАГИЯТА НА МУЗИКАТА

Замисляли ли сте се, че всеки акорд сякаш сам по себе си изразява различна емоция? Е, аз мога да ви кажа, че това изобщо не е нещо случайно. Звукът на който и да е акорд си е магия за ушите, но истинската магия, която музиката притежава е да влияе на емоциите на всеки, който я чуе. От къде знам ли? – знам защото владее тази магия. Но от сега ви казвам – не беше лесно.

Та ето как овладях тази музикална магия: от малка исках да се науча да свиря на китара защото звукът ѝ винаги ме е карал да се усмихвам. Странното беше, че когато бях щастлива и свирех музика създаваща весело настроение, той ставаше необичайно весел, а когато свирех тъжна мелодия и не бях в добро настроение учителят ми Боби също се натъжаваше. Струва ви се нормално? Странното беше, че не влияя само на учителя ми, а и на всички, които ме чуят. Например когато упражнявах у дома някоя по-весела мелодия родителите ми ставаха по-щастливи от дете на Коледа. Или щом се появих на музикалния клуб в училище и репетирахме малко по-тъжна песен веднага всички се разстройваха, а някои дори плачеха. Исках да разбера защо става така и как мога да отстраня ефекта на магията ако без да искам направя някой неконтролируемо щастлив или непоносимо тъжен? Чудех се какво става? Попитах мама, тя не знаеше отговора, но ме посъветва да попитам Боби – той най-много щеше да ми помогне, защото има книга с история на музиката и знае много неща. Да, това определено щеше да ми помогне. Мама му се обади и когато Боби дойде у дома, започнах да му разказвам всичко като се стараех да звучи достатъчно реалистично, че да ми повярва, но не и твърде обикновено. По едно време, абсолютно без да искам, си взех китарата и засвирих тъжна мелодия. И точно в този момент Боби влезе в стаята и чу мелодията. След секунда той започна да става все по-тъжен и по-тъжен. А аз така си се ядосах, че на моменти ми идваше да си счупя китарата или поне да не я докосвам повече. Но постепенно започнах да се успокоявам и накрая когато бях съвсем спокойна си казах, че китарата е нещо прекрасно и не искам да спирам да свиря. И ето че тогава, вместо тъжния Боби натъжил се от моята музика, видях пред себе си учителя с присъщата си само за него специфична физиономия. Аз му дообясних за магията и той ми разказа, че в книгата му по история на музиката пише за точно за нея. Двамата отворихме книгата и прочетохме за тази магия. И ето какво пишеше там: ...музикалната магия на емоциите е доста древна и полезна в дадени ситуации. Ефектът ѝ върху който и да е човек може да бъде отстранен само, ако кажеш думата „китара“. Освен древна тя била и доста рядко явление особено в днешни дни. И все пак, който владее тази магия трябва да бъде много внимателен.

... Сега знам защо ефектът на магията спря при Боби – чул ме е как казвам, че китарата е нещо хубаво. И се радвам, че с насоки от книгата и с помощ от учителя ми Боби и мама, която ме посъветва да го питам, бързо овладях магията. И сега мога да карам някой да се чувства както искам само с музиката си. Но спокойно – правя това, само ако този някой го заслужи.